

Foto: Helene Falkenberg

AT FEJRE OG FRYGTE URBAN MANGFOLDIGHED

Af Helene Falkenberg & Rasmus Præstmann Hansen

Denne artikel zoomer ind på Mimersgadekvarteret på Nørrebro, hvor vi undersøger, hvilke former for urban mangfoldighed, der toner frem, fejres og frygtes. Artiklen er centeret omkring to urbane fænomener: Superkilen og Visitationszonen, som analyseres i et urbant intersektionalitetsperspektiv. Vi analyserer derved, hvordan sociokulturelle kategorier bliver virksomme og forskelsættende i storbyen med særlig opmærksomhed på, hvordan hvidheds-, middelklasse- og maskulinitetsnormer er regulerende for menneskers, herunder unges muligheder for at skabe liv og tilhør. Det empiriske materiale består af en variation af sekundære kilder (forskningsartikler, undersøgelsesrapporter, policy-dokumenter og journalistiske fremstillinger), der tematiserer Superkilen eller Visitationszonen.

Superkilen er et offentligt parkområde i Mimersgadekvarteret, der er tænkt og planlagt til at skulle være en dynamo for byfornyelse og forskønnelse af kilen fra Nørrebrogade til Tagensvej. Superkilen præsenterer sig som et integrations- og mangfoldighedsprojekt, der fejrer diversiteten i byen med forhåbninger om at bringe borgere

og kulturer sammen. Ambitionen er at gøre området trygt og rekreativt og styrke såvel lokale beboeres som resten af byens borgeres tilhør til området.

Visitationszoner er et midlertidigt geografisk område, hvor politiet må visitere og undersøge tilfældigt udvalgte borgeres tøj og tasker uden forudgående begrundet mistanke. Formålet er at kontrollere, om borgeren besidder ulovlige våben. Visitationszoner kan iværksættes, hvis de antages at forebygge strafbare handlinger, som indebærer fare for personers liv og helbred. Dele af Nørrebro, herunder Mimersgadekvarteret, har været omfattet af skiftende visitationszoner i en årrække.

ET URBANT INTERSEKTIONALITETS- PERSPEKTIV

Intersektionalitetsperspektivet belyser, hvordan køn konstrueres og samtidig gennemskæres og sammenfiltres af sociokulturelle kategorier etnicitet, race, seksualitet, alder og klasse. Når vi analyserer urban mangfoldighed i relation til sociokulturelle kategorier, medtænker vi, at flere kategorielle forskelle er i spil samtidig og udfordrer gængse hierarkiske ordninger mellem kategorierne (Jensen 2007, Staunæs 2006).

Hensigten er at fremanalysere, hvordan forskellige kategorier gør erfaringer og oplevelser i byens rum (u)mulige og forskellige. Gennem et intersektionalitetsperspektiv på fænomenet urban mangfoldighed indbyder vi således til at tænke i forskelle inden for entydige kategorier. En af de kategorier, som ofte nedtones i mangfoldighedsremsen, er lokalitet/geografi. Rum og sted fungerer ofte som en selvfølgelig omstændighed, men ikke i særlig udstrakt grad som en analytisk sensitivitet (Juelskjær 2007).

Forståelsen af sted og rum er central i relation til at oparbejde en analytik, der knytter en rumlig dimension til mangfoldighed. Henri Lefebvre (1991) formulerer, at rum er socialt producerede og ikke lukkede, statiske fænomener. De skaber og skabes kontinuerligt af det sociokulturelle. Rum og steder er levende. De pulserer af håb, frygt og stemninger, som er med til både at forme mennesker, steder og rum.

Lefebvre gør opmærksom på, at ideologier og politikker er indskrevet i rum, men at det levede liv i rum ikke er direkte spejlinger af ideologier og politikker. I relation hertil sonderer Lefebvre mellem forskellige sammenvævede sociale praksisser, der bidrager til at producere rum: *De abstrakte ideer* er

diskurser og ideologier (bl.a. arkitekters, byplanlæggeres og politikeres begrebsliggørelser), der knytter an til samfundets dominerende magtrelationer. Det vil sige, at abstrakte ideer og forestillinger materialiseres gennem f.eks. arkitekturen og politikker, der repræsenterer dominerende magtrelationer. *De praktiske opfattelser* vedrører, hvordan rum praktiseres (de daglige praksisser, erfaringer og rutiner, der udgør translationer af de abstrakte ideer) via f.eks. genstande og tegn, der fungerer som praktiske rettesnore. *Det levede liv* i rum vedrører bl.a. håb og længsler. Det er menneskers hverdagslige rytmer hvor rum tilegnes og modificeres (Simonsen 2010).

Lefebvres tænkning tilbyder således et analytisk blik for, hvordan vi former og formes af de steder, hvor vi lever og færdes. I tillæg hertil inddrager vi begrebet 'stedtilhør', der understreger forbindelsen mellem steder og tilblivelser (Antonsich 2010). Stedtilhør knytter an til en oplevelse af og erfaring med at høre til, føle sig hjemme og have råderet/rum over et sted, som ikke udelukkende er et personligt anliggende, men også et socialt forhold, der forbinder sig til social-rumlige inklusions- og eksklusionsprocesser.

ANALYTISKE UDLÆGNINGER AF SUPERKILEN OG VISITATIONSZONEN

Vi inviterer nu med på en udforskning af Mimersgadekvarteret, hvor sammenfletninger af by-, bolig- og retspolitik lægger sig ind over senmoderne, arkitekt-designede byrum. Det er et byrum, hvor et væld af politikere, byplanlæggere, arkitekter og borgere flokkes, og som hyldes som mangfoldigt. Mangfoldighed er netop en central målsætning i Københavns bypolitik og betragtes som en styrke og afgørende i den internationale konkurrence om turisme, arbejdskraft og erhvervsliv. Mangfoldighed bliver således et slags 'brand', der skal markedsføre København og hjælpe til at gøre byen til en attraktiv international metropol (Skovgaard Nielsen et. al. 2015). Forestillingen eller håbet er, at byens mangfoldighed, der materialiserer sig i de hverdagslige møder mellem forskellige mennesker, ideer og livssyn kan skabe relationer, inspirationer og forståelser på tværs af forskelligheder. Bypolitikken har samtidig blik for udfordringer, der knytter sig til byens mangfoldighed i form af den stigende polarisering mellem byens befolkningsgrupper i takt med bl.a. stigende huspriser, gentrificeringsprocesser og reduktion i antallet af almene boligbygninger (Skovgaard Nielsen et. al. 2017).

SUPERKILEN SKAL FARVE MJØLNER-PARKEN I ANDRE FARVER

Vi begynder analysen ved at betragte de sociale, sammenvævede praksisser (de abstrakte ideer og de praktiske opfattelser) og analyserer, hvilke forestillinger, håb og tiltag i relation til at skabe et mangfoldigt byliv, der cirkulerer i/omkring Superkilen.

Superkilen er som nævnt tænkt og planlagt til at være en dynamo for byfornyelse og forskønnelse og hyldest for at være et urbant rum for global forskellighed (Politiken 6.10.18). Superkilen er nabo til Mjølnerparken, der er på regeringens ghettoliste. Her er beboere med mere end 40 nationaliteter, mange er uden for arbejdsmarkedet, på overførselsindkomst og har et lavt uddannelsesniveau. I medierne fremhæves Mjølnerparken ofte i forbindelse med bandekonflikter og anden kriminalitet (Bech-Danielsen & Stender 2017).

Superkilen er et greb blandt flere til at skabe et spektakulært byrum, der kan tiltrække nye bruger- og beboergrupper til kvarteret (Københavns Kommune 2007). Selve Mjølnerparken står overfor en

større renovering, der skal vitalisere boligområdet: stuelejligheder skal fjernes for at give plads til butikker og indgangene skal vende ud mod gaden. De ansvarlige arkitekter formulerer: (...) *at det bliver et hipt område at bo i, og at der bliver masser af liv. Dette bliver også understøttet af to parker, Mimersparken og Superkilen, der ligger op ad bebyggelsen* (Politiken 18.05.18). Der er altså håb om at skabe rum for andre slags liv end de liv, der allerede leves i Mjølnerparken. Ambitionen er også, at Superkilen kan gøre området trygt og rekreativt og styrke såvel lokale beboeres som resten af byens borgers tilhør til området. Samtidig cirkulerer et håb om at gøre Superkilen til en slags verdensudstilling, hvor kulturelle forskelligheder gøres til ressourcer og styrker frem for til negative stigma. Her er således ambitioner og håb om at skabe mangfoldighed ved at designe byrum og byarkitektur på bestemte måder.

Parkområdet er opdelt i tre farvetemaer: Den røde plads, Det sorte marked og Den grønne park. Mere end 50 objekter/byinventar er importeret eller rekonstrueret. Der er genstande fra forskellige kulturer: Bænke, gynger, skilte, skakborde, thaiboksring, le-

gestativer og glidebaner i fantasifulde og farvestrålende udformninger. Disse genstande skal reflektere områdets mangfoldige beboersammensætning. Gennem parken løber en grøn cykelsti, der forbinder kvarteret med resten af København. Her er en livlig cykeltrafik til og fra og gennem kvarteret. Der er voksne, som kører til og fra arbejde; der er unge, som cykler til Nørrebrohallens sportsaktiviteter; der er skatere, som forfiner Ollie-teknikker; der er børnefamilier i Christianicykler, som tager ophold ved legefaciliteterne, og der er teenagepiger, der gynger på gyngesofaer.

Her er altså tale om et farverigt og mangfoldigt mulighedsrum for kropslig udfoldelse og håb om at skabe bedre udfoldelsesmuligheder og mere socialt liv på tværs af sociale, kulturelle og etniske forskelle. Dette fremhæves i et avisinterview med en projektansvarlig:

"Det multietniske tages alvorligt, og i Superkilen vil man aldrig finde normalt, neutralt udstyr i form af bænke, skraldespande, telefonboks og lignende, som København ellers er kendetegnet af. ... Inventar skal være noget særligt og ikke til at

overse. Det skal hentes fra hele verden, så parken afspejler det multietniske samfund, som Superkilen bliver en del af. ... Håbet er, at Superkilen ikke bare bliver et Nørrebrofænomen, men et sted for folk fra alle steder" (Politiken 20.05.09).

Parken præsenterer således sig selv som et integrations- og mangfoldighedsprojekt, der fejrer diversiteten i byen (og ikke kun på Nørrebro) med forhåbninger om at revitalisere området og bringe flere kulturer sammen (Kunsten nu 08.08.12). Superkilen har vundet flere priser, der understøtter dette, bl.a. Aga Khan Arkitekturpris i 2016, som gives til projekter i områder, hvor mange etniske minoritetsborgere færdes. I forbindelse med prisen fremhæves Superkilen som en global og urban best practice.

DET LEVEDE LIV I SUPERKILEN

Men hvordan leves der i Mimersgadekvarterets arkitektur og byrum? En spørgeskemaundersøgelse (Bech Danielsen & Stender, 2017) viser, at der er stor tilfredshed med Superkilen blandt byens borgere. Idet Superkilen forbinder sig til Mjølnerpar-

ken, har undersøgelsen interesseret sig for Mjølnerparkens beboeres opfattelser og erfaringer med Superkilen. Mjølnerparkens etniske minoritetsbeboere forholder sig relativt neutralt til Superkilen, som ikke menes at have forbedret området synderligt. Mjølnerparkens beboere gør mindre brug af de rekreative områder, men bruger cykel- og gangstierne, omend disse fremhæves som farlige, idet der ikke er klare markeringer mellem gang- og cykelstiområder. Disse beboere foretrækker Mimersparken i nærheden, som opleves som trykkeligere, da det bl.a. her er nemmere at holde opsyn med børnene. Mjølnerparkens etniske minoritetsdrenge orienterer sig ligeledes mod Mimersparken og hænger ikke ud i Superkilen (Ibid., 43).

Mjølnerparkens beboere opfatter og erfarer således ikke Superkilen som tryghedsskabende og byrumsoptimerende. For denne gruppe bliver Superkilen nærmest forhaven, der viser bydelen frem og skaber en vis stolthed blandt beboere (bl.a. turister og den flittige brug af parken som kulisse til film og reklamer skaber stolthed), og Mimersparken baghaven, hvor det sociale liv leves.

I undersøgelsen interviewede man også etniske danskere, der ikke bor i området, men bruger Superkilen til transport og fritidsaktiviteter. Denne gruppe oplever, at Superkilen har åbnet bydelen og gjort den trykkeligere, men opfatter stadig Mjølnerparken som et ghettoområde; som et lukket og utilnærmeligt område (Ibid., 45). Således har Superkilen ikke haft kraft nok til at trække bydelens ghettoimage ud af bydelen: Etniske danskere flytter ikke til området og peger på kriminalitet, ballade og stigmatisering af stedet som begrundelser.

Analysen af Superkilen viser, hvordan der kan være forskelle på de forskellige sociale praksisser, der skaber og skabes af byrum. I relation til de abstrakte ideer og praktiske opfattelser fejres mangfoldigheden: Her italesættes håb og ambitioner om at bringe flere kulturer sammen og tage det mangfoldige alvorligt. Superkilen er således et eksempel på, hvordan det byggede miljø forestilles og håbes at kunne assistere et mangfoldigt liv. Men det er ikke et mangfoldigt liv af den slags, som leves i Mjølnerparken, men snarere den slags liv, der leves i byens hippe boligområder.

Samtidig viser analysen af det levede liv i omkring Superkilen, at bestemte grupper trækker væk og derved ikke etablerer tilhør og råderet/-

rum over parkområdet. Det gælder både Mjølnerparkens børnefamilier og unge etniske minoritetsmænd, som foretrækker den mindre eksponerede nabopark (Mimersparken). Dem, der etablerer et tilhør til Superkilen, er mennesker, der flygtigt og selvvalgt passerer igennem på cykel, skateboards etc., og som kan nyde, men forlade området. At Mjølnerparkens børnefamilier og etniske minoritetsdrenge trækker sig fra Superkilen viser samtidig, at det at etablere tilhør til og råderet/-rum over rum og steder i høj grad handler om, hvordan designede byrum opleves og erfares. De manglende klare afgrænsninger mellem gang- og cykelsti samt den manglende mulighed for at skærme sig fra trafikken opleves som farlig og begrænsende ift. at beskytte børn mod trafikken.

VISITATIONSZONEN – FRYGTSOM KATEGORISERING

Efter denne rundtur i Superkilen med fokus på, hvordan mangfoldige liv forestilles at leves i Mimersgadekvarteret, zoomer vi ind på, hvordan andre liv reguleres gennem visitationszonen efter helt andre forestillinger og forhåbninger. Siden loven om visitationszoner blev vedtaget har netop området omkring Mimersgadekvarteret ad flere omgange været inddæmmet som visitationszone. En aktør inden for det retspolitiske felt, Institut for Menneskerettigheder (IMR), formulerer følgende dilemma omkring visitationszoner: *"Politiets arbejde med at forebygge forbrydelse er et legitimt formål. Hero-verfor står hensynet til borgerens ret til at kunne bevæge sig frit rundt uden at blive stoppet og kropsviseret af politiet"* (IMR 2016: 30). Derudover peger IMR på, at visitationszoner skaber en risiko for diskrimination af etniske minoritetsborgere. Diskrimination kan komme til udtryk, hvis politiet anvender etniske eller racemæssige karakteristika som grundlag for at beslutte, hvilke borgere, der skal visiteres (Ibid., 31). Dette peger på, at visitationszonerne aktiverer både håb om trykkelig til gavn for bestemte former for storbyliv og følelser af uretfærdighed og erfaringer med forskelsbehandling.

Aydin Soei (2011, 2018) belyser, hvordan unge etniske minoritetsmænd, der bor og lever på Nørrebro, opfatter visitationszonerne som en forstærkning af den territoriale stigmatisering. Én ung mand udtaler: *"Endnu en gang blev vi bekræftet i, at folk forventer, at vi er kriminelle, bare fordi vi bor her."*

"Det er jo stigmatiserende ad helvede til" (Soei 2011: 157). Det er ikke kun området, der bliver udpeget som potentielt farligt og kriminelt, men også bestemte beboere i området. De etniske minoritetsdrenge oplever nemlig, hvordan deres hudfarve bliver markør for, om de stoppes og visiteres. Kareem fortæller om de levede erfaringer med politiet i visitationszonerne:

"I gamle dage sigtede de én, hvis man skulle visiteres, og så frafaldt sigtelsen, når de ikke fandt noget. Nu er det sådan, at hvis du er i visitationszonen, så er det nok til, at du skal tjekkes. Man får ikke nogen forklaring eller noget. Og det jo alle unge, der bliver visiteret. Også færdiguddannede og familiefædre. Og politiet gør det efter udseende – ikke efter, hvad man har gjort." (Soei 2011: 159)

Kareems udlægning peger på, at bare det at befinde sig i visitationszonen – som etnisk minoritetsdreng – resulterer i en visitation. Det er således ikke nødvendigvis bestemte handlinger, der udløser visitationer, men også bestemte etnisk-racialiserede markører som hudfarven. Lokalitet og etnicitet virker således sammen og har konsekvenser for bestemte borgere, der lever deres liv i/omkring visitationszonerne. Men hvis vi løsner lidt op på de to kategorier, kan vi fremlirke endnu en kategori, som gør en forskel i de møder, der udspiller sig med politiet i visitationszonen. De unge er netop unge mænd (f.eks. familiefædre), som bor og bevæger sig på Nørrebro. Maskulinitets-kategorien er derved også virksom og forskelssættende for, hvem der stoppes og visiteres. Kareems udlægning er en gennemgående fortælling blandt unge fra Nørrebro om, hvordan etniske minoritetsdrenge er i, hvad vi betegner som visitationsrisiko.

Dette rejser spørgsmål om, hvilke betydninger det har for etniske minoritetsdrenge levede erfaringer med at bo og bevæge sig i bydelens visitationszoner. Omar fra Nørrebro fortæller:

"Der var en aften, hvor jeg kom gående hen til hjørnet af Blågårdsgade og Nørrebrogade. Jeg stod ved kiosken lige over for Danske Bank. Der var propfyldt med unge mennesker. Kvarteret er jo blevet trendy, så der kommer mange til på min egen alder om aftenen, der skal i byen. Pludselig står der en betjent, som havde visiteret mig dagen før på Stengade. Så råber han: "Hey, du der – du

bliver lige der". Folk kiggede sådan på mig. Jeg følte mig skyldig og kriminelt uden at være det. Det var så klat at blive visiteret foran alle de mennesker." (Soei 2018: 145)

Citatet giver indblik i den forandring, som Nørrebro har gennemgået igennem en årrække, hvor især natte- og kulturlivet har gjort kvarteret hipt og attraktivt for forskellige grupper af unge. Kvarteret er derved præget af en bestemt form for ungdommelig, urban mangfoldighed. I Omars fortælling hører vi, hvordan alder markeres som en kategori, der skaber en fælleshed mellem ham og andre unge. Omar bebor og bevæger sig rundt i kvarteret som en del af sit levede ungdomsliv, men han opfattes ikke automatisk som tilhørende en ungdommelig, urban mangfoldighed. Dette kommer til udtryk i mødet med betjenten, der råber til – eller anråber – Omar foran en flok unge i nattelivet. Betjentens "Hey, du der – du bliver lige der" kalder Omar til orden og udpeger ham som mistænkelig og potentiel skyldig. Omar anråbes altså i mødet med betjente til at indtage en bestemt position. Denne såkaldte *interpellation* understreges dels af betjentens magtposition i forhold til visitationszonens retslige grundlag og dels af den konkrete, objektiviserende sprogbrug i 'du der' og 'du bliver lige der' (Jensen 2007). Derudover aktiveres der forskellige kategorier i processen: 'Du'et retter sig mod en bestemt figur denne nat på Nørrebro, nemlig Omar. Han anråbes på baggrund af en bestemt sammenfiltrering og betydning af kategorierne race, etnicitet, maskulinitet, lokalitet og alder, hvori-mod de hvide, festende unge ikke aktiverer betjentens (an)råben. Dette eksponerer således, hvordan bestemte samvirkende kategorier gør Omar til en mistænkelig og problematisk figur i nattelivet via visitationszonens orkestrering af politiets blik på bestemte grupper af unge i Nørrebros natteliv.

AFRUNDING

Gennem vores analyser af to urbane fænomener – Superkilen og Visitationszonen – har vi vist, hvordan urban mangfoldighed bliver både fejret og frygtet i og omkring Mimersgadekvarteret. Mens bestemte former for mangfoldigt liv forestilles at blive vitaliseret og levet omkring Superkilen, bliver andre former for mangfoldighed reguleret gennem Visitationszonen efter andre ordningsprincipper. Analysen peger på, hvordan sociokulturelle kategorier som etnicitet, race, lokalitet, alder og køn virker sammen

og gør en forskel i relation til hvem, der har mulighed for at skabe stedtilhør og råderet/rum i og omkring Mimersgadekvarteret.

Superkilen opdeler byrum og skaber herigennem grænser for, hvem der etablerer råderum/-ret, og hvem, der ikke gør. På den ene side cirkulerer der forestillinger og forhåbninger om vitalisering af storbyliv gennem senmoderne, urban parkarkitektur. På den anden side produceres der også grænser mellem de grupper, der bebor og lever i Mimersgadekvarteret. Analysen af livet i og omkring Superkilen giver os et blik for, hvordan disse grænsesætninger også er af rumlig og stedlig karakter. Superkilen udfordrer med andre ord ikke eksisterende grænser og hierarkier og bidrager i den forstand ikke til at opfylde håbene og ambitionerne om et mangfoldigt byrum. Dette forstærkes yderligere af Visitationszonens ordningsprincipper og forskelsproduktioner, hvorigenem der etableres "frygtssomme" kategoriseringer af bestemte ungegrupper i stedet for fejring af forskelligheder i/omkring Nørrebro. Visitationszonen er på den måde med til at afgrænse og indhegne bestemte ungegruppers råderet/rum.

Analyserne af Superkilen og Visitationszonen viser tilsammen, hvordan disse to urbane fænomener producerer en samtidig vitalisering og optimering af bestemte former for liv og kroppe og dræning og inddæmning af andre slags liv og kroppe. Urban mangfoldighed fejres og frygtes side om side. Storbyens mange forskellige hverdagslige møder mellem forskellige mennesker og grupper skaber således ikke nødvendigvis forståelser og fortroligheder på tværs af sociale og kulturelle forskelligheder – tværtimod. I de mange forskellige møder og orkestreringer af møder etableres forskelle og hierarkier, hvor bestemte former for mangfoldigt liv udgrænses i forhold til at skabe stedtilhør og råderet/rum i storbyen. Superkilen og Visitationszonen bliver på den måde en form for henholdsvis arkitektonisk og juridisk pædagogisering af byens rum og håndtering af udpegede risikoproblemer, der dukker op sammen med eller løber langs med Københavns mangfoldighedsdiskurs.

LITTERATUR:

- Antonsich, M. (2010): Searching for Belonging – An analytical Framework. *Geography Compass* 4/6. 644-659.
- Bech-Danielsen, C. & Stender, M. (2017): *Fra ghetto til blandet by – Danske og internationale erfaringer med omdannelse af udsatte boligområder*. Gads Forlag.
- Bloom, B. (2013): Park med ekstrem borgerinddragelse. *Kritik* 46 (207). 47-64.

- Jensen, S. Q. (2007): *Fremmed, farlig og fræk: Unge mænd og etnisk/racial andenhed – mellem modstand og stilisering*. Institut for Historie, Internationale Studier og Samfundsforhold, Aalborg Universitet. Spirit PhD Series, Nr. 13.
- Juelskjær, M. (2007): Rummenes modstand: Subjektivering set i et spatialt perspektiv. I J. Kofoed, & D. Staunæs (red.), *Magtballader: 14 fortællinger om magt, modstand og menneskers tilblivelse*. Kbh.: Danmarks Pædagogiske Universitetsforlag.
- Lefebvre, H. (1991): *The production of Space*. Oxford: Blackwell.
- Soei, A. (2011): *Vrede unge mænd: Optøjer og kampen for anerkendelse i et nyt Danmark*. Kbh.: Tiderne Skifter.
- Soei, A. (2018): *Omar – og de andre: Vrede unge mænd og modborgerskab*. Kbh.: Gads Forlag.
- Institut for Menneskerettigheder (2016): *Magtanvendelse – status 2015-2016* (s. 30-37).
- Samson, K. (2015): Performativ urbanisme: kunst mellem byplanlægning og aktivisme. *Aktuel forskning ved Institut for Litteratur, Kultur og Medier*, 51-62.
- Simonsen, K. (2010): Rumlig praksis. Konstitution af rum mellem materialitet og repræsentation. *Slagmark* Nr. 57, 37-47.
- Skovgaard Nielsen, R., Black, V. Beckman, A. W. (2017): *Den hypermangfoldige by – potentiale og udfordringer*. Statens Byggeforskningsinstitut, Aalborg Universitet
- Skovgaard Nielsen, R., Beckman, A. W., Andersen, H. T. (2015): *Urban mangfoldighed som en styrke: Tilgangen til mangfoldighed i Københavns Kommune*.
- Staunæs, D. (2006): Mangfoldighedens zombier og kloner. *Psyke og Logos*, 27(2), 681-699.

DOKUMENTER:

- Københavns Kommune (2007): *Superkilen – det urbane liv. Konkurrenceprogram*, rapport udarbejdet af Kuben for Teknik- og Miljøudvalget
- Superkilen: <https://realdania.dk/projekter/superkilen>
- Kunsten nu 14.10.16: SUPERFLEX modtager stor international arkitekturpris <https://kunsten.nu/journal/superflex-modtager-stor-international-arkitekturpris/>
- Kunsten nu 8.08.12: Et opgør med monokulturen <https://kunsten.nu/journal/et-opgoer-med-monokulturen/>
- Politiken 6.10.18: Med ordet ghetto har politikerne skabt en kategori, hvor man automatisk får ret til at smadre kulturarv: <https://politiken.dk/kultur/arkitektur/art6751784/Med-ordet-ghetto-har-politikerne-skabt-en-kategori-hvor-man-automatisk-f%C3%A5r-ret-til-at-smadre-kulturarvkan>
- Politiken 18.05.18: Udsat boligområde i København skal blive »hip« handelsgade med cafeer <https://politikenbyrum.dk/Nyheder/art6512816/Udsat-boligomr%C3%A5de-i-K%C3%B8benhavn-skal-blive-%C2%BBhip%C2%AB-handelsgade-med-cafeer>.
- Politiken 20.05.09: Urban dagligstue Nørrebro skal have palmer og springvand <https://politiken.dk/kultur/art5589874/N%C3%B8rrebro-skal-have-palmer-og-springvand>.

Helene Falkenberg ph.d. og Lektor. Ansat ved Københavns Professionshøjskole (KP), Fakultetet for Pædagogik og Samfundsvidenskab. Tilknyttet pædagoguddannelsens specialisering i skole- og fritidspædagogik og forskningssatsningen Pædagogik, Ungdom og Urbanitet.

Rasmus Præstemand Hansen ph.d. og Lektor. Ansat ved Københavns Professionshøjskole (KP), Fakultetet for Pædagogik og Samfundsvidenskab. Tilknyttet pædagoguddannelsens specialisering i skole- og fritidspædagogik og forskningssatsningen Pædagogik, Ungdom og Urbanitet.

DE SØDE OG PSYKOPATERNE

– eksempler på måder at bekymre sig for uroskabende børn og unge på i SSP-samarbejdet

Af Lone Bæk Brønsted

Nogle børn og unge påkalder sig opmærksomhed, når de færdes i byens rum (se Mette Bladts og Rasmus Christensens beskrivelse af gadens unge i dette nummer af Social Kritik). Disse børn og unge tiltrækker sig opmærksomhed gennem adfærd, som af andre opfattes som forstyrrende og ødelæggende eller som truende og risikofyldt. Det kan være handlinger, hvor de opfører sig truende over for andre grupper af unge, adfærd, hvor de hænger ud på steder i byen, som anses for utrygge og farlige, eller en opførsel, hvor de larmer, råber skældsord, laver hærværk, drikker alkohol og ryger hash eller udøver vold. Disse uroskabende børn og unge er også gennem deres uønskede adfærd synlige for professionelle, og et felt af velfærdsprofessionelle som pædagoger, lærere, gadeplansmedarbejdere, boligsociale medarbejdere, lokale politibetjente og SSP-konsulenter har som fælles opgave at lokalisere, udpege og hjælpe dem for at få dem på rette spor og væk fra gaderne. Dette velfærdsarbejde er et bidrag til opretholdelsen af byens rum som et trygt, sikkert og ordentligt miljø at kunne færdes i.

Denne artikel handler om, hvordan velfærdsprofessionelle, der er involveret i et sådant arbejde med at skabe sikkerhed og tryghed, analyserer og kategoriserer børn og unge, der af nogle opfattes, som om de skaber uro og utryghed, og som er kommet i fokus gennem en uønsket adfærd. Artiklen viser måder, hvorpå de velfærdsprofessionelles analysekategoriarbejde virker gennem sorteringer og differentieringer, der etablerer målgrupper for deres arbejde. Det er et analysekategoriarbejde, hvor der skelnes mellem unge, som beskrives som nogle med en social medgørlighed, og hvor der er mulighed for forbedring, og unge, der forstås som uforbederlige og derfor må håndteres af politiet. På denne vis undersøger artiklen de praktiske måder, hvorpå de

Foto: Mette Bladt